

van den omgebrachte uit te zuigen, dan verstaat men, hoe in dezen *struggle for life* een agens zóó algemeen en zóó overmachting schuilt, dat Darwin hierin metterdaad de hand legde op een heel het organisch leven beheerschende wet. Welnu uit die wet kreeg hij zijn Selectie, zijn natuur-keuze. Bij alle teelt vertoonden zich variatiën. Onder die variatiën zijn er zwakkeren, maar ook sterkeren. Die sterkeren eten, die zwakken komen om door honger. Dat sterkere school in een membraan, in een zich vormenden klauw, in iets morphologisch of histologisch. Dit erfde over, en nam bij elke nieuwe generatie, door dezelfde wet, versterkt vooral door de aanpassing, toe 1). Aldus had er vanzelf, geheel bij geval, een gedurige versterking van de formatie der organen plaats. En zoo scheen het verklaard, hoe, mits de tijdsruimte zonder grens werd genomen, dank zij deze Selectie, die gevolg van de *struggle for life* was, telkens rijkere en sterkere formatiën, zoo in het plantenrijk als in het dierenrijk optraden. Immers niet alleen trad de sterkere formatie der geprivilegiëerde variatiën reeds sterker *ex ovo* te voorschijn, maar ook gedurende haar bestaan onderging ze doeltreffende wijzigingen door de aanpassing aan haar omgeving, en ook deze verworvene voordeelen plantten zich door erfelijkheid, zoo het heette, voort in het soort. Het *simplex sigillum veri* scheen metterdaad op deze vondst te staan ingegrift. De transformatie bij kunstteelt is een feit. Een feit evenzeer de wan-evenredigheid tusschen de schier grenzenlooze vermenigvuldiging van de eters, en de schraalheid van de voorhanden spijs. Een feit ook de *struggle for life*. Een feit evenzeer de veelzijdige aanpassing aan het leven. En een even onloochenbaar feit ten slotte de overerving van de notae characteristicae op de nakomende geslachten. Welnu, voeg die feiten saám, en schik ze nuchterlijk bijeen, zooals Darwin dit zoo onnavolgbaar rustig deed, en immers het raadsel schijnt gevonden. Ge hebt dan met de inwerking van geen God, met de drijving van geen beginsel, met de

1) Dat de „aanpassing” hier niet oorzaak, maar gevolg en alzoo niet de hoofdzak is, werd zeer juist aangetoond door Dr. I. W. SPENGEL, *Zweckmassigkeit und Anpassung*. Jena, 1898. p. g. v. v., vooral p. 18.